

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **I. CH.**, nar., st. příslušnost M. republika, t.č. neznámého pobytu, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Nám. T.G. Masaryka 3218, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2015, č. j. KRPZ-124745-32/ČJ-2015-150023-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **12 342 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2015, č. j. KRPZ-124745-32/ČJ-2015-150023-50A, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění ve smyslu § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to o dobu 29 dnů, tj od 31. 12. 2015 do 28. 1. 2016 za účelem svého předání do Maďarska podle

Nářízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1,3 a 5 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

Konkrétně žalovaná uvedla, že vycházela ze skutkových zjištění, která jsou zřejmá z podkladů ve správním spisu. Žalobce byl dne 30. 11. 2015 v 21:30 hod. kontrolován v rámci pobytové kontroly na ubytovně M. v O., přičemž předložil občanský průkaz Rumunska č. RR vydaný na jméno I. Ch., nar., st. přísl. Rumunsko. Lustrací v informačních systémech bylo zjištěno, že tento cizinec je veden v Schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec, a to pod shodným jménem, nicméně jako státní příslušník Moldavska. Po podrobné kontrole dokladu bylo zjištěno důvodné podezření, že jde o padělek dokladu Rumunska, kterýžto závěr byl následně dne 1. 12. 2015 potvrzen odborným posouzením dokladu policejními specialisty. Na základě lustrace v rumunských evidencích prostřednictvím mezinárodní policejní spolupráce bylo zjištěno, že osoba I. Ch. nar. se v rumunských databázích vůbec nenachází. Dle řidičského průkazu Moldavska, který byl jmenovaného rovněž nalezen, bylo zjištěno, že žalobce je moldavské státní příslušnosti, přičemž tento doklad byl vyhodnocen jako pravý. Podle výsledku lustrace v systému EURODAC ze dne 27. 8. 2015 bylo zjištěno, že podle shody otisku prstů žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 27. 8. 2015 ve Spolkové republice Německo. Toto zjištění bylo potvrzeno i přípisem Odboru mezinárodních vztahů, pracoviště S. s tím, že žalobce se dne prokázal ve městech W. a R. rovněž padělanou rumunskou ID kartou. Při kontrole byl zjištěn i moldavský pas č. AA0295159 vydaný dne 11. 5. 2015, přičemž užíval i jména I. P. či I. P. Na osobu I. Ch. je vydán národní zatykač pro krádež. Se žalobcem byl sepsán protokol o výslechu ze dne 1. 12. 2015, podle něhož žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Moldavské republiky. Rumunský doklad, jímž se policistům prokázal při pobytové kontrole, získal v Moldavsku za cenu 400 EUR za tím účelem, aby mohl odjet do Evropy za prací. Věděl, že jako občan Rumunska by nemusel mít žádné povolení a měl by tak více možností sehnat práci. Požádal v Německu o azyl, nicméně žádné doklady o tom nemá. V Německu se prokazoval jinou padělanou ID kartou Rumunska, kterou mu německé orgány posléze zabavily. Poté si objednal novou ID kartu prostřednictvím známého, za kterou opět zaplatil 400 EUR. Z Německa odjel na začátku listopadu 2015 do ČR, jelikož se mu nelíbilo bydlet v ČR a pobírat příspěvek jen 200 EUR. V ČR si našel práci, díky padělanému dokladu, a pracoval zde asi deset dnů.

Žalovaná uvedla, že uvedené skutečnosti vyhodnotila jako důvod pro zahájení dublinského řízení o navrácení žalobce zpět do Německa. Zároveň se jí nepodařilo hodnověrně ověřit, v jakém stadiu je řízení o azylu vedené v Německu, a to z odpovědi německé strany ze dne 2. 12. 2015. Žalobce byl nejprve zajištěn rozhodnutím ze dne 3. 12. 2015, č.j. KRPZ-124745-21/ČJ-2015-150023-SV (dále jen „prvotní rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o zajištění na 31 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. 30. 11. 2015 do 30. 12. 2015, neboť existovalo reálné vážné nebezpečí útěku osoby. Žalobce neoprávněně vstoupil na území ČR bez cestovního dokladu a platného víza, přičemž bylo zjištěno, že požádal o udělení mezinárodní ochrany v Německu. Dne 14. 12. 2015 byla podána žádost do

SRN o přijetí žalobce zpět, přičemž lhůta pro odpověď byla stanovena na 28. 12. 2015. Dne 17. 12. 2015 žalovaná obdržela informaci Ministerstva vnitra, že oddělení Dublinského střediska obdržela téhož dne souhlas SRN s přijetím žalobce zpět podle čl. 18 Dublinského nařízení. Zároveň byla ministerstvem požádána o prodloužení délky zajištění žalobce.

Jelikož německá strana vyslovila souhlas s převzetím žalobce zpět a doba potřebná k zajištění realizace předání žalobce překračovala dobu stanovenou prvotním rozhodnutím o zajištění žalobce, stanovila žalovaná ve smyslu právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č.j. 7 Azs 11/2015 prodloužení doby zajištění na 29 dnů ode dne, kdy končí lhůta prvotního zajištění žalobce, tzn. do 28. 1. 2016, kdy končí šestitýdenní lhůta počítaná od okamžiku zaslání souhlasné odpovědi německé strany. Zároveň se zabývala i možnými překážkami předání žalobce, přičemž vycházela z prokázaných skutečností, že žalobce měl v úmyslu v ČR nelegálně pracovat, a nemá zde prozatím žádné trvalé vazby. Žalovaná zároveň nepředpokládala, že by mu návratem do Německa hrozilo vykonání trestu smrti, mučení, nebo jiné formy nelidského zacházení, což ani sám žalobce netvrdil. Jak je zřejmé ze zjištěného skutkového stavu, žalobce nevyčkal na území Německa na výsledek řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zřejmě i z důvodu obavy opustil území Německa. Tím prokázal, že nemá zábrany porušovat právní předpisy, a zároveň z toho plyne, že žalobce se nehodlá vrátit do Německa, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaná zvážila ve smyslu ustálené judikatury i použití mírnějších opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, přičemž vycházela z toho, že zde žalobce nemá příbuzné, nemá ani dostatečné finanční prostředky na zajištění obživy a pobytu, které si legálně nemůže získat, a nemá tu ani nikoho, kdo by za něho složil finanční záruku. Proto žádné z mírnějších opatření nepřipadalo v úvahu, naopak jeho uložením by byl ohrožen výkon předání žalobce. Z hlediska přiměřenosti zajištění vycházela žalovaná z § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i z vyjádření žalobce. Doba, o niž bylo zajištění prodlouženo, byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. na dobu 29 dnů. Žalovaná zároveň uvedla, že ve lhůtě stanovené tímto rozhodnutím je reálná možnost přemístění žalobce do Německa.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí a jejím doplnění ustanoveným zástupcem žalobce uvedl následující žalobní body. Předně namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobců ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého jsou zajištěni, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici pojmu „vážné nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobce poukázal na Dublinské nařízení, které v čl. 28 odst. 2 upravuje možnost zajištění osoby za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útěku. V návaznosti na to čl. 2 písm. n) tohoto nařízení definuje vážné nebezpečí útěku prostřednictvím důvodů zakládajících se na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Podle názoru žalobce zákon o pobytu cizinců neobsahoval s účinností do 17.12.2015 žádná objektivní kritéria, na základě nichž by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Podle žalobce za tehdejší legislativní situace nešlo předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku. Předmětná úprava tak nesplňovala

požadavky na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a s čl. 8 odst. 2 Listiny. Ačkoliv bylo napadené rozhodnutí vydáno až po nabytí účinnosti zákona č. 314/2015 Sb., bylo povinností žalované zabývat se tím, zda je žalobce zajištěn na základě zákonného podkladu, tedy zda vůbec bylo možno přistoupit k vydání prvotního rozhodnutí o zajištění. Jelikož toto rozhodnutí bylo vydáno před účinností novely z. č. 314/2015 Sb. a žalobce byl omezen na svobodu podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, žalovaná byla povinna žalobce bezodkladně propustit, a nikoliv rozhodnout o prodloužení jeho zajištění. Česká právní úprava až do 17. 12. 2015 neobsahovala žádná ustanovení objasňující, co je nebo není možné považovat za vážné nebezpečí útěku, a tudíž nebylo možno předvídat, kdy je možno dotčenou osobu zbavit osobní svobody. Podle právní úpravy účinné do 17. 12. 2015 bylo tedy zajištění žalobce nezákonné.

V tomto ohledu žalobce odkázal jak na četnou judikaturu ESLP, tak i na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 42 A 12/2015, četnou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a rozsudek německého Bundesgerichtshof V ZB 31/14, jakož i rozsudek zdejšího soudu č. j. 32 A 54/2015-88. Žalobce zmínil i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 Azs 122/2015-88, jímž byla Soudnímu dvoru EU předložena předběžná otázka v této věci, a které žalobce vykládá jako potvrzení pochybného charakteru české právní úpravy platné a účinné do 17. 12. 2015. Podle názoru žalobce do doby definitivního vyřešení této otázky je třeba tento právní názor chápat jako příspěvek do diskuse. Variantu přerušení řízení do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu však žalobce považuje za neakceptovatelnou, a proto dovozuje, že v současné situaci nezbývá orgánům veřejné moci nic jiného, než institut zajištění při vydání cizince podle Dublinského nařízení nepoužívat. Tím spíše tato argumentace platí při prodloužení zajištění cizince, neboť čím déle zásah do práva na svobodu cizince trvá, tím je závažnější. Tyto argumenty je třeba uplatnit nejen při rozhodování o primárním zajištění, nýbrž tím spíše při opakovaném rozhodování o již druhém prodloužení zajištění. Čím delší je zásah do práva na svobodu cizince, tím více je tento zásah závažnější, a proto by se správní orgány i soudy měly přiklonit k výkladu eliminujícímu důsledky takového postupu.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nereálnost předpokladu provedení transferu do Německa podle Dublinského nařízení. Upozornil na to, že podle nejnovějších statistik Ministerstva vnitra ČR zveřejněných na internetových stránkách ministerstva byly za měsíc prosinec 2015 odeslány dvě žádosti o převzetí Německem podle Dublinského nařízení, přičemž nebyl realizován ani jeden transfer, za měsíc listopad 2015 pak byly v Německu zaslány čtyři žádosti o převzetí či přijetí a nebyl realizován ani jediný transfer, za měsíc říjen 2015 byly v Německu zaslány dvě žádosti o převzetí a nebyl realizován ani jediný transfer, za měsíc září 2015 byly zaslány čtyři žádosti a opět nebyl realizován ani jediný transfer. V tomto ohledu žalobce odkázal na judikaturu správních soudů. Zdůraznil, že statistická data o nefunkčnosti transferů do Německa jsou naprosto zjevným důvodem pro to, aby převážilo hledisko ochrany základního práva žalobce na svobodu. Tento důvod je o to závažnější v případě prodloužení zajištění, jelikož čím déle zajištění trvá, tím pravděpodobnější je to, že k samotné realizaci transferu nedojde. Již pouhá absence úvahy žalované nad realizovatelností předání do Německa činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Podle informací zástupce žalobce navíc byl žalobce propuštěn ze zajištění, aniž by pravděpodobně došlo k transferu do Německa. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání odměny ustanovenému advokátovi.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že ji nepovažuje za důvodnou. Ohledně námitek žalobce k prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 28. 12. 2015, tedy až v době účinnosti zákona č. 314/2015 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců. V tomto znění již zákon v ustanovení § 129 odst. 4 obsahuje definici vážného nebezpečí útěku. Jelikož rozhodnutí o zajištění je prvním krokem v řízení, je třeba konstatovat, že žalovaná nepochybila, pokud dospěla k závěru, že hrozí vážné nebezpečí útěku, které spatřovala v minulosti žalobce. Ze skutkového stavu věci vyplývá, že reálnost obavy z nebezpečí útěku byla vysoká a žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění správně a zákonně. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že žalobce byl dne 26. 1. 2016 předán k realizaci transferu na Letiště Václava Havla v Praze, a proto považuje žalovaný tuto námitku za zcela irelevantní.

V replice ze dne 14. 2. 2016 žalobce uvedl, že se neztotožňuje s právním názorem žalované, že řízení o prodloužení zajištění cizince je zcela novým správním řízením, v němž je třeba vycházet pouze a jen z aktuální účinné právní úpravy a není třeba hledět k zákonnosti trvajícího zajištění jako takového. Podle názoru žalobce byla žalovaná povinna v době vydání napadeného rozhodnutí posoudit zákonnost zajištění jako takového, a v případě zjištění nezákonnosti zajištění žalobce neprodleně propustit, a nikoliv zvažovat eventuální možnost dalšího zajištění podle nově účinného znění zákona, které mj. mělo odstranit dosavadní nedostatky českého právního řádu. Samotný zákon č. 314/2015 Sb. s účinností od 18. 12. 2015 nemohl napravit nezákonnost zajištění cizinců, jež započala před datem jeho účinnosti. Ke druhému žalobnímu bodu a k němu podané reakci žalované žalobce uvedl, že nezpochybňuje, že dne 26. 1. 2016 došlo k realizaci transferu žalobce a vysvětlil, že v době podání doplnění žaloby byl informován pouze o tom, že žalobce byl ze zajištění propuštěn. Nicméně nesdílí názor žalované, že vzhledem k transferu žalobce je předmětný žalobní bod irelevantní. K transferu žalobce došlo dne 26. 1. 2016, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí, a proto z této skutečnosti žalovaná nemohla při vydání napadeného rozhodnutí vycházet a ani soud k ní nemůže přihlížet při přezkumu napadeného rozhodnutí, přičemž odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2011, č.j. 1 As 24/2011- 79. Podle názoru žalobce navíc v případě žalobce došlo k realizaci samotného transferu pravděpodobně z toho důvodu, že žalobce čelí v Německu trestnímu stíhání. Závěrem žalobce uvedl, že netrvá na nařízení jednání v této věci.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem žalobce souhlasil a krajský soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovanou před vydáním napadeného rozhodnutí, který je zachycen a doložen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Předně krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného je z hlediska skutkového zcela přezkoumatelné a srozumitelné, přičemž žalovaná se vypořádala se všemi relevantními otázkami rozhodnými pro vyhodnocení podmínek zajištění resp. prodloužení zajištění cizince.

K prvnímu žalobnímu bodu, v němž žalobce zpochybnil zákonnost napadeného rozhodnutí s poukazem na neaplikovatelnost Dublinského nařízení v prostředí českého právního řádu až do účinnosti novely zákona č. 314/2015 Sb. (tzn. do dne 17. 12. 2015), z níž žalobce dovodil protiprávnost prodloužení svého zajištění, krajský soud uvádí následující. V první řadě je třeba podle mínění zdejšího soudu podotknout, že v případě, že žalobce napadá svou žalobu rozhodnutí o prodloužení zajištění, není možno učinit zároveň předmětem přezkumu původní rozhodnutí o zajištění cizince, v daném případě prvotní rozhodnutí ze dne 3. 12. 2015, které bylo vydáno ještě za účinnosti právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců před novelou zákonem č. 314/2015 Sb. Krajský soud tedy ani k námitce žalobce nemůže autoritativně přezkoumat zákonnost původního zajištění žalobce na základě prvotního rozhodnutí žalované, neboť by tím překročil předmět řízení jasně vymezený samotnou žalobou. Od toho je třeba oddělit správné tvrzení žalobce, že je povinností žalované po celou dobu zajištění zkoumat, zda trvají podmínky zajištění, ovšem postavení správního orgánu a soudu však nelze v tomto ohledu zaměňovat. Krajský soud se tak zabýval pouze a výhradně přezkumem napadeného rozhodnutí podle právního stavu platného a účinného k datu jeho vydání, tzn. ke dni 28. 12. 2015.

Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností novely zákonem č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky*. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné*. V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útoku. Za vážné nebezpečí útoku se zejména považuje, pokud *cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*. Za vážné nebezpečí útoku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Krajský soud při výkladu dopadu této novely v případě výkladu pojmu „vážné nebezpečí útoku“ vychází z názoru Nejvyššího

správního soudu uvedeného v bodě 20 odůvodnění usnesení ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 Azs 122/2015 – 88 (přístupné na www.nssoud.cz): „S přihlédnutím k dosavadní praxi stěžovatelky a ustálené judikatuře vykládající objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku se Nejvyšší správní soud domnívá, že absolutní požadavek na zákonné zakotvení objektivních kritérií pro posuzování existence vážného nebezpečí útěku, bez něhož zajištění není možné, lze označit za zbytečně formalistický. Právní jistota cizinců se po eventuálním přijetí zákonné úpravy vymezující objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku nijak nezvýší.“ Změnu ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců lze tedy vnímat spíše jako žádoucí korektivní novelizaci, nikoliv jako obsahovou změnu právní úpravy a oprávnění žalované aplikovat ustanovení § 129 tohoto zákona (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, č.j. 33 A 40/2015 – 32).

Jak je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, žalovaná při jeho vydání vycházela z téhož pochopení citované právní úpravy. Zcela přiléhavě vyhodnotila, že zákonná kritéria pro naplnění pojmu „vážné nebezpečí útěku“ jsou v případě žalobce jednoznačně splněna, neboť žalobce pobýval na území států EU neoprávněně, dokonce měl v držení padělané doklady, které chtěl využít s neskrývaným úmyslem nelegálního získání zaměstnání v EU. Přestože již německé orgány veřejné moci odhalily jeho protiprávní jednání, žalobce v něm pokračoval dále na území ČR a zřejmě z týchž důvodů ani nesetřval v SRN do skončení svého azylového řízení. Podle přesvědčení krajského soudu tyto skutkové důvody naplňovaly podmínky pro aplikaci zajištění ve smyslu § 129 odst. 1 a 5 zákona o pobytu cizinců jak podle právního stavu před novelou, tak i v rozhodném znění zákona, které bylo v předmětné věci aplikováno, takže nebyl důvod, aby žalovaná svůj právní názor na možnost zajištění žalobce při rozhodování o prodloužení jeho zajištění přehodnotila. Krajský soud se s právním názorem žalované zcela ztotožňuje a nepovažuje námitky žalobce sdružené v prvním žalobním bodě za důvodné.

Při posouzení druhého žalobního bodu, který se týká samotné potenciality předání cizince podle Dublinského nařízení zpět do Německa, krajský soud vycházel jednak ze skutečností zjevných ze správního spisu, a při volbě procesního postupu ve věci i ze skutečností zjištěných v průběhu řízení. V napadeném rozhodnutí se žalovaný evidentně otázkou pravděpodobnosti předání žalobce do Německa zabýval s tím, že považuje předání cizince za reálné, nicméně bez podrobnějšího zdůvodnění či odkazu na žalobcem zmiňované statistiky Ministerstva vnitra. Podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, platí, že [s]právní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ Krajský soud sám z tohoto právního názoru vycházel v některých dřívějších rozhodnutích, kde se jednalo o předání cizince do Maďarska či do Bulharska (viz k tomu rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2015, č.j. 33 A 65/2015 – 35 a rozsudek ze dne 5. 11. 2015, č.j. 33 A 60/2015 – 59). Vycházel však vždy při rozhodování o věci samé z výsledku dokazování provedeného při jednání, anebo z poznatků zjištěných při úřední činnosti.

K hodnocení druhého žalobního bodu krajský soud v první řadě podotýká, že žalobce nejen že nepřiložil k žalobě listiny, z nichž dovozuje, že nebyla dána pravděpodobnost předání žalobce do Německa, ale ani nepožadoval ve věci nařízení jednání, které by bylo nutné k tomu, aby těmito listinami byl proveden důkaz (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č.j. 1 As 30/2009-70, přístupný na www.nssoud.cz). Krajskému soudu navíc není z jeho úřední činnosti a rozhodovací činnosti v jiných obdobných věcech známo, že by předávání cizinců podle Dublinského nařízení do Německa vůbec nefungovalo, neboť doposud v obdobné věci (zajištění cizince za účelem předání do Německa ve smyslu Dublinského nařízení) v současné době nerozhodoval. Vzhledem k finálně realizovanému předání žalobce je již zkoumání této otázky v této věci nadbytečné. Krajský soud tedy vážil, zda je nařízení jednání nezbytné k přezkoumání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že za dané skutkové situace tomu tak není. Hlavním účelem přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince je ochrana osobní svobody cizince (srv. § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců), což žalobce sám ve své žalobě několikrát zmiňuje, nikoliv pouze akademické posouzení správnosti či nesprávnosti postupu žalované. V předmětné věci je nesporným faktem, který krajský soud ověřil z evidence azylantů Ministerstva vnitra a který byl potvrzen i žalovaným a žalobce jej ve výsledku nerozporoval, že žalobce byl dne 26. 1. 2016 předán na Letišti Václava Havla německým orgánům. Podle příkazu k propuštění cizince ze zajištění ze dne 19. 1. 2016, bylo zákonným důvodem ukončení zajištění žalobce uvedeno ustanovení § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy propuštění cizince „*po zániku důvodu pro zajištění*“. Ve zmocnění k převzetí osoby ze zajištění v zařízení vyplývá, že důvodem k eskortě cizince je předání cizince německým orgánům příslušným k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením. Krajský soud tedy vychází z toho, že žalobce byl skutečně předán dne 26. 1. 2016 ve smyslu čl. 18 Dublinského nařízení do příslušného členského státu EU, který posoudí jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

V předmětné věci by tedy nařízení jednání a dokazování ve věci již ničeho nepřineslo, neboť důvody zajištění cizince již pominuly a žalobce je na svobodě, resp. mimo jurisdikci orgánů České republiky. Z tohoto důvodu krajský soud vyhodnotil z pohledu primárního účelu tohoto řízení jako zcela neefektivní a iracionální zabývat se otázkou pravděpodobnosti možného předání žalobce do Německa, když důvody pro zajištění cizince prokazatelně pominuly.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve třech úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky a sepis repliky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za

právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna za právní zastoupení částka 12342 Kč. Jelikož jiné náklady řízení žalobci nevznikly, dospěl krajský soud k závěru, že celkově náleží žalobci na náhradě nákladů řízení částka 12342 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit na účet zástupce žalobce za podmínek uvedených ve výroku III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. února 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová